

Lamentáció József Attila első sírhelyénél

Balatonszárszó, 2012. március 26.

*A négy hársfából, melyet a pályatárs Takáts Gyula ültetett,
három áll még és szelíd szeretettel őrzi első sírbelyed.
Nagy szerencse, hogy szoríthattam még az Ő kezét,
s úgy képzeltem, kezében érzem kezed melegét.
Így adódhat tovább egyik verssorban is a másik,
a költészet mélyén valahol az összes szó világít.
Most március van, bétfő, odébb egy férfi és két nő
fákat metszenek s a kopott sírok között takarítanak,
emlékműved előtt a ronda művirággal incselkedik a nap.*

*Tavasza van, bizserog, bágyaszt ez a bársony-levegő,
villózdó színek, hangok, illatok izgalmas tánci
szédítének –
majd eszembe jut, milyen őrjítően más lebetett
itt Szárszón, a vasútállomáson, az a régi decemberi este,
mikor szent áldozatod szeletelte az 1284-es számú
tehervonat.
Bolondnak tartottad s odadobtad magad,
bát marja szét húsod a veszett világ,
s nevetnél most zokogva ha tudnád,
hogya költészet napja lett születésnapod.*

*József Attila! Az elmúlt hetvenöt év alatt,
egy újabb világgégés, emberirtások, véres és vértelen
forradalmak után,
kimondhatjuk immár egyszerűen s tisztán,
nem lettünk mi se jobbak se rosszabbak,
hitetlenebbek vagy igazabbak, se bölcsebbek
se boldogabbak.
S szöknénk mi is a tebertől, mit balsorsunk ránk szabott,
de észrevétlen magunkra zártuk a huszadik századot.
Az áldott humuszból, hová tested először leszállt,
kidugta most fejét nébány sárga-arcú virág.
A nagy körforgásban minden egy és örök,
remegnek a végtelenbe vetett versrögök*

akkor utoljára

Mama emlékének

*abogy ott feküdt
kozmoszhideg testtel
félig nyitott szeméről
visszapattant a pillanat
abogy ott feküdt
kitátott szájjal
mely fájdalmas üregként
a végtelenbe szakadt
abogy ott feküdt
csöndfalak közé zárva
sárga örökkévaló
mozdulatlanságba'
mintha így üzent
volna még valamit
védtelen kis árva
akkor utoljára
kezdő balandóknak
a balbatatlanságba*

